

JESS KIDDOVÁ

VETEŠNÍK

Pečovatelka o seniory
na stopě zločinu v domě
plném haraburdí,
koček a tajemství

HOST

Jess Kiddová
VETEŠNÍK

JESS KIDDOVÁ

VETEŠNÍK

BRNO 2019

The Hoarder

Copyright © 2018 by Jess Kidd

All rights reserved

Translation © Petra Johana Poncarová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-835-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-836-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-837-6 (Formát MobiPocket)

Věnováno Evě

Kapitola 1

Mezi svým haraburdím se pohybuje zvláštním způsobem. Uhýbá před ním a prokluzuje chodbami jako neohrožený cyklista v ostré zatáčce. Pádí přes hory a přeskakuje údolí, potácí se a pohupuje mezi výchozy a rozsedlinami svojí roztodivné veteše. Tu a tam se zastaví, aby přešel přes překážku, a složí svoje dlouhé nohy jako piknikové židličky. Celou tu dobu vystrkuje bradu vpřed a pod ní visí tělo, jako by jeho šedivou tvář pomocí drátků ovládal jakýsi neviditelný loutkář. Hřbety jeho velkých pokroucených rukou zatím přejíždějí po povrchu. Na starého a vysokého muže se dokáže pohybovat rychle, pokud se mu zrovna chce.

Já se nepohybuju jako on. Já se brodím, zakopávám o krabice a haldy plesnivějících záclon, zamotávám se do kabelů, zachytávám se o stojanové věšáky a útočím na mě tlející žehlicí prkna. Tápu mezi deskami, knihami, flekatými pokrývkami, sbírkou mastných igelitových tašek, vidlemi, starožitnými mandly, dámskou lakovanou botou a nerozbaleným elektrickým mixérem, který umí i strouhat a loupat. A pak jsou tu kočky, kočky a opět kočky.

Kočky všech druhů: zrzavé, černé, skvrnité, mourovaté a strakaté. Spí, dívají se, drbou se a olizují si zadky na zamaštěných polštářích, krčí se pod převrácenými krabicemi a kálejí na štosy novin.

Snažím se nezaměřovat na detaily, ale vždycky mě zaujme nějaká maličkost. Mrtvá myš stočená do klubíčka v čajovém šálku, bezhlavý keramický tažný kůň, růžová končetina původně patřící figuríně: tenhle druh věcí. Mám morbidní sklony.

Dnes ráno provádím vykopávky v severozápadním rohu kuchyně. Začala jsem moderní svrchní zeminou tvořenou místními

novinami ze září 2015 a vysledovala jsem množství historických vrstev. Když jsem dospěla k několika sázkovým tiketům přilepeným k linoleu (z března 1990), dokázala jsem odhadnout, že v téhle špinavé díře se už neuklízelo dobrých pětadvacet let. Vyhlobila jsem několik průzkumných příkopů, určila polohu kamen a teď nadšeně čistím varnou desku.

A počítám (zpívejte se mnou):

Sedm seschlých svinek
šest scvrklých pavouků
pět černých pytlů
čtyři role papírových utěrek
tři prachovky
dvě drátěnky
a hustý průmyslový čistič.

Mám na sobě zástěru na jedno použití, extra pevné gumové rukavice a roušku na obličej proti smradu a zárodečným buňkám.

Pan Cathal Flood na mě civí od kuchyňských dveří a je téměř o metr vyšší než obvykle, protože stojí na mohyle z vyřazených kobercových dlaždic. Díky tomu působí jako obr, protože je sám o sobě dost vysoký: je to vytáhlý, hubený, nemytý starý obr s hrubými kostmi. Oči, které na mě upírá, jsou hluboko vpadlé a znepokojivě světlé: světlounce polárně modré jako oči arktického loveckého psa.

„Vy mi nemáte co vyhazovat ty kartony a další věci.“ Mluví zvolna a přehnaně nahlas, jako by testoval svůj hlasový fond. „Všechny moje věci jsou pryč a já je potřebuju.“

Obrátím se k němu, přes roušku dýchám jako Darth Vader, a pokrčím rameny. Doufám, že pokrčení ramen vyjadřuje moji hlubokou úctu k jeho vyhozenému majetku (dvacet pytlů plných prázdných konzerv od sardinek) spojenou s politováníhodnou potřebou praktické existence.

Pan Flood přimhouří pronikavé oči. „Vy jste mi ale hnusná, proradná mrcha.“

Stáhnu si roušku. „Chtěla jsem najít vaše kamna, pane Flood. Napadlo mě, že bychom si mohli rozšířit pole působnosti a nechat mikrovlnku na chvíli odpočinout.“

Dívá se na mě a ústa se mu jedovatě stahují. „Mohl bych vás proklít,“ upozorní mě a v jeho prořídleém irském přízvuku zaznívá náznak vzlyku. „Mohl bych vás proklít až do nejhlubších pekel.“

Tak si ksakru poslužte, prohodím v duchu ke svojí drátěnce.

Čisticím prostředkem nakreslím na odporná kamna několik srdíček a pak se znovu pustím do drhnutí. Na druhé straně kuchyně si pan Flood lámanou irštinou bručí cosi pod vousy.

„To je nádhera,“ zamumlám. „Mluvíte jako básník, pane Flood. Hlas plnej zlověstnejch předtuch a utrpení.“

Bezstarostně ometám utěrkou záhyby grilovacího roštu a pan Flood přejde do angličtiny. Přeje mi neplodné lůno (takže v tomhle ohledu nic nového), abych jedla a nic ze mě nevycházelo, soddonii se všemi démony, co jich peklo skýtá (se všemi najednou a následně s každým zvlášť), prudké sevření hrdla, neutuchající pálení v rozkroku a celou věčnost v podsvětí a k tomu oheň v očích.

Pak zmlkne a já vzhlednu. Projíždí si dlaní vlasy připomínající spředená vlákna (bílá svatozář a magnet na pavučiny podléhající statické elektřině) a uhlazuje si je, jako by chtěl působit reprezentativně. Následně o kousíček povytáhne dosud tmavá obočí podobná housenkám a nakloní hlavu na stranu. Má to podivně okouzluující účinek — vypadá trochu jako věkovitý škarohlídký veverák. Ústa se mu dají do pohybu — je to sled zdušených pokřivení, jako když břichomluvec dostane škytavku.

„Není vám nic, pane Flood?“

Zhluboka se nadechne a vycení na mě zašlý umělý chrup. Uvědomím si, že se usmívá.

I já se odvážím k váhavému úsměvu.

„Copak vám nikdy nerupnou nervy?“ zeptá se.

Pátrám v jeho tváři po náznacích útoku. „Ne, pane Flood, já jsem veselá nátura.“

„No to se teda máme, Drennanová, oba dva,“ prohodí, rychle poklepe na zeď, sleze z kobercových dlaždic a odpluje zpátky do chodby.

Zírám na mokrý flek, který má na zadku kalhot.

Pracuju u pana Flooda už víc než týden a on konečně vyslovil moje jméno.

Pokládám to za poměrně velký úspěch.

Sam Hebden, krotitel seniorů, jenž sem byl za velké peníze povolán z lepší agentury, než je ta moje, to vydržel tři dny, načež ho pan Flood vyhnal ze svého pozemku hurlingovou pálkou. Neměla jsem to potěšení, ale mám dojem, že Sama to úplně rozebralo.

Možná že manažerka případu pana Flooda, Biba Morelová, měla nakonec pravdu, když se nás rozhodla spárovat: Cathal Flood se střetne s Maud Drennanovou. Když mi Biba ten den volala, její zákusky nasycený hlas přetékal škodolibostí. Úplně jsem ji viděla, jak sedí vecpaná za pracovním stolem a cumlá krémový rohlíček. Čelist se jí třese nadšením, prohrabuje se složkami svojí agentury a provádí alchymistické čáry, jimiž je proslulá: párování výtržnických seniorů s minimálně placeným personálem. Biba, onen amorek sociální péče, oděná v kostýmku s gumou v pase a s šálou s květinovým vzorem. Hlas jí zesládl nadšením z toho, že dala vzniknout dalšímu velkolepému vztahu mezi klientem a pečovatelem.

Vnímala jsem ji jen napůl ucha, ale kdybych ji byla poslouchala pořádně, tak bych ta slova slyšela: *vyšší platová sazba, náročný, útok, vetešnictví a společný původ*. Rozhodně bych byla souhlasila s tím, že pan Flood i já — vzhledem k tomu, že jsme oba Irové — sdílíme zálibu v lidové hudbě hrané na housle a teplých místech u krbu a rovněž nezvratné přesvědčení o škodolibé povaze nadpřirozených bytostí. Nemluvě o vrozené schopnosti naší rasy opít kohokoli do bezvědomí, zatímco my v jemné melancholii prodléváme v úvahách o ztracené divoké kráse naší vlasti.

Ale teď, když si prohlížím výjev před sebou, můj optimismus slábně.

V tomhle opulentním, polorozpadlém gotickém hnojišti, které je sídlem pana Flooda, byla dokonce i toaleta postavena ve velkém stylu. Je to napůl plesový sál a napůl jeskyně, umyvadlo se podobá velkému koňskému žlabu z černého mramoru a nástěnné svícny zakončené našlehanými skleněnými plameny měří skoro metr. Vysoko nad monumentálním trůnem — mistrovským to dílem vroubkované keramiky — hnízdí zastaralá plechová nádrž. Barevné ladění téhle místnosti je neochvějně nezdravé: křiklavá výmalba v jasně zeleném odstínu a k tomu obkladačky žilkované modrou, černou a zelenou jako přezrálý sýr. V místech, kde jsem vytřela podlahu, pokrývá linoleum vzor hnědých kosočtverců jako úhledné, léty zašlé skvrny od krve.

V jednom rohu spočívá na záplavě jídelních lístků z restaurací nabízejících jídlo s sebou panenka Barbie zbavená končetin. Její úsměv svědčí o radostné statečnosti. Přemýšlím, jestli je Barbie součástí nějaké umělecké instalace, stejně jako abstraktní expresionistické svinstvo pokrývající zeď a věšák na hrnky zaražený v záchodové míse.

Možná že je to práce na jiný den. Možná že vhodný den pro tuhle práci nikdy nenastane.

Tiché bručení mě upozorní, že na chodbě straší pan Flood. Celé odpoledne mě pozoroval, číhal za vyskládanými krabicemi a vyvrhnutými televizory a já se zatím prodírala jeho domem v plastové zástěře na jedno použití.

Jsem si jistá, že se k něčemu chystá.

Koutkem oka vidím, že táhne ke dveřím kartotéku. Posadí se na ni, načechrá si četné vrstvy oblečení a složí svoje dlouhé šlachovité končetiny jako nějaký prastarý přezíravý jeřáb.

A pak pronese: „Víte, Drennanová, uvažoval jsem.“

„To dobře děláte, pane Flood.“

Následuje ticho.

Letmo se po něm podívám a čekám. Pan Flood upřeně pozoruje svoje ruce, které má položené na kolenou, takže se na ně zaměřím i já. Má dost velké dlaně na to, aby jimi objal meloun, se štíhlými a zručně vyhlížejícími prsty: prsty klavíristy nebo chirurga. Na zápěstí má šmouhu od barvy a dlouhé zkroucené nehty

vypadají silně jako rohy. Je navlečený v několika kostkovaných košilích a všechny mají nacpané náprsní kapsy, což budí dojem, jako by mu na hrudi rostlo několik šikmých nader. Kolem krku má bez ladu a skladu omotanou šálu a na nohou kožené špičaté boty s provázkem místo tkaniček. Samotné jeho prsty u nohou měří metr. Špičky bot se hrozivě kroutí jako ocas škorpióna.

Nasadím si ochranné brýle, obrátím se zpět k záchodu a hbitě vyprostím věšák na hrnky z mísy. Se zadržným dechem ho zabalím do tří pytlů, zavážu je a připravím se na zahájení chlorové čistící ofenzivy.

„Maud Drennanová.“ Vyslovuje moje jméno pomalu, jako by ho degustoval a vychutnával. „To jste to dopracovala, skončit s hlavou v záchodě. Nechcete vylézt a prohodit se mnou pár slov?“

To je panečku posun: ono to chce mluvit.

Zatáhnu za řetízek staromódní nádrže. Záchod se spláchne přívalem rezavě zbarvené vody.

„A o čem si chcete promluvit, pane Flood?“

„O domě. Jak vám to tu připadá?“

Pohlédnu na něj. Ve tváři má zvrhle hravý výraz, jako by utrhal pavoukovi polovinu nohou a teď se chystal pozorovat, jak vrávorá v kruzích.

„Je to parádní dům.“

Pan Flood přimhouří oči. „Lezeme vám na mozek, dům i já. Vidím to ve vašem přepadlém obličejíku.“

„Nejsem v žádném případě přepadlá, pane Flood, a na mozek mi nic neleze.“

„Znervózňuju vás.“ Ztiší hlas. „Nelžete mi, Drennanová. Vidím vám to na očích.“

„Jenom si moc nefanděte,“ zabručím do záchodové mísy.

Chvilí sedí mlčky a pak dodá ještě tišeji: „Máte krásný oči. Hnědý jako čerstvě vyloupané kaštan.“

Nastříkám čisticí pod okraj mísy.

„Nebo jako naleštěnej stůl z ořechovýho dřeva.“

Začnu drhnout.

„Na světle jantarově žhnou, jako dobrej koňak.“

Drhnu ještě usilovněji.

„Míval jsem sestřičku s očima zrovna jako vy,“ pokračuje. „Těma očima dokázala chlapovi propálit hrud' na vzdálenost deseti kroků a na pět kroků ho popadla za srdce. Oči, v nichž se mužskej mohl utopit. Jako horká melasa.“

Narovnám se a zpražím ho pohledem. Vážně mi pohled oplátí a slavnostně si ocucává umělý chrup, bez jakéhokoli náznaku domýšlivosti.

„Samozřejmě byl zázrak, že měla vůbec nějaký oči,“ dodá. „Když uvážíme...“

„Když uvážíme co?“

Pan Flood vytáhne z náprsní kapsy cigaretové papírky a váček s tabákem a položí si je na kolena. Potutelně si mě prohlíží. „Chcete vědět, proč byly oči mé sestry zázračný?“

Neurčitě pokrčím rameny, což znamená, že mě to moc nezajímá, otočím se zpátky k nádrži, a abych měla co dělat, zatáhnou za řetízku. Ale zkouším to příliš brzy: zařízení zarachotí a nic se nestane. Musím počkat.

I pan Flood čeká. Klidnými, zkušenými pohyby si začne na svém dlouhém stehně balit cigaretu. Jeho velké ruce jsou jemné a schopné. Snažím se na něj nedívat. Zručně olízne lepicí vrstvu na okraji papírku, zatlačí dovnitř trčící vlákna tabáku na obou koncích a vloží si cigaretu do úst.

„Všechno to začalo těma vosama.“ Zapálí si a potáhne.

„Vosama?“

Pan Flood vydechne kouř. „Je to historka, jaká se hned tak neslyší. Chcete si ji poslechnout?“

„Je to na dlouho?“

„Ale vůbec ne.“ Prohnaně se na mě usměje a v modrých očích mu zajiskří. „Jako kluk jsem se vždycky nechal vyhecovat.“

„Vážně?“

„Neexistovalo nic, co bych neudělal, když se se mnou někdo vsadil. Zahryzl jsem se do břicha mrtvý žáby, vydělal jsem se faráři na práh nebo jsem strávil noc na hrobě strašlivý paní Gillespieovů.“

„Tohle všechno že jste udělal?“ Vzdám svoje pokusy s nádrží, sklopím poklop záchodu a posadím se na něj.

„To teda udělal. Bejval jsem děsnej rošťák.“

Proti svojí vůli se zasměju.

I on se potěšeně uchechtne. „No a jednoho dne se se mnou děti z města vsadily, že nevyšplhám na strom na dvoře paní Clancyový a nevypráskám řemenem vosí hnízdo. Bylo to největší hnízdo, jaký kdy kdo viděl. Celý roky rostlo a nikdo s ním nic nedělal. Vypadalo jako obrovské spirálovité mozol.“

Pan Flood udělá efektní pauzu a znovu si potáhne z cigarety. „Pan Clancy paní Clancyový furt sliboval, že s tím hnízdem něco udělá. Ale všichni věděli, že se vos k smrti bojí, protože když jednou čural u živého plotu, bodla ho voska do pindoura.“ Pan Flood roztáhne nohy a důrazně ukáže do svého zplhlého rozkroku.

„Já vím, co je to pindour, pane Flood.“

Nádržka odporně zaklokotá, jako by se smála.

Pan Flood se zazubí. „Takže to víte. Jednoho dne se rozneslo, že se Cathal Flood pustí do křížku s Clancyovic vosama. Nezbejvalo nic než vzít provaz, pořádnou rákosku a vyrazit ke Clancyovejm.“

Pan Flood dlouho jen tak sedí a usmívá se na svoje kolena. „Všechny děti z okolí se přišly podívat, jak šplhám na ten strom. Vylezl jsem nahoru a už za chvíli jsem na hnízdo pěkně viděl.“ Zamračí se. „A byly tam, ty veliký dlouhý mrchy. Lítalý dovnitř a ven, lezly jedna přes druhou a zadky jim přetejkaly jedem.“

Trubkami nade mou proteče nervózní čúrek vody.

„Ale já jsem se pevně držel a trochu jsem do hnízda štouchnul rákoskou. Všechny děti dole řvaly a skákaly. Vosy se probudily a začaly se hrnout z hnízda.“

Pan Flood po mně vrhne útočný pohled. „Potom jsem provedl nebojácnej kousek. Postavil jsem se na větví a pořádně jsem do hnízda třísknul. Odlouplo se od kmene jako zhnisanej pucejř a spadlo na zem mezi děti, který se rozutekly do všech koutů dvora. Všichni jsme na hnízdo zírali jako u vytržení.“ Pan Flood zaváhá, pln očekávání se na mě dívá a čeká na otázku.

„A proč? Co jste tam viděli?“ zeptám se.

Pan Flood se ke mně nakloní, oči má široce otevřené. „Nic.“

„Nic?“

„To je právě ono,“ opáčí. „Nic se nestalo. Hnízdo tam leželo bez hnutí. Promáčkнутý, ale netknutý. A tichý. Nevyšel z něj ani

hlásek. Takže děti přišly blíž. A nic se nestalo. Takže se odvážily ještě blíž. A pořád nic.“

„Vosy pochcípaly?“

Na rtech mu pohrává úsměv. „Seskočil jsem ze stromu, všichni se kolem mě seběhli a začali jsme mudrovat, jestli bych měl hnízdo rozšlápnout, nebo spíš zapálit. A vtom to Ruth uslyšela.“

„Co uslyšela?“

Zdá se, že pan Flood si to užívá. Má na to vyprávění hlas: hlas lichotníka. „Zatímco jsme o tom mudrovali, přibatolila se k hnízdu moje malá sestřička a dřepala si na zem. Přiložila k němu hlavu a poslouchala. A víte, co slyšela?“

Pomalů přikývnu.

„Tichý rozezlený bzučení. Vrčení tisíce naštvanejch vos,“ vypráví dál. „A Ruth ve své nevinosti to hnízdo zvedla. Chovala ho v náručí a začala mu zpívat ukolíbavku.“

Pan Flood si znovu zapálí ubalenou cigaretu a odklepe popel do poblíž stojící teriny. „Já jsem si samozřejmě ničeho z toho nevšimnul, protože tou dobou se strhla hádka. Nechtěl jsem s tím hnízdem mít cokoli společného, ale děti přišly na nebezpečnou podívanou. Zrovna jsem se chystal přistoupit na to, že sežeru mrtvou vosu, ovšem bez žihadla, protože jsem ksakru nebyl úplnej idiot, když vtom mě jedno z dětí zatahalo za rukáv a s hrůzou ukázalo na druhou stranu dvora.“

Sedím na samém kraji záchodového prkénka. I nádržku to vyprávění ohromilo a přestala kapat. „A co tam bylo?“

Pan Flood se zamračí. „Byla to Ruth. Seděla na zemi a nebyla o nic větší než vědro na mlíko. A místo obličejů měla masku z rozzuřenejch vos.“

Potřesu hlavou.

Pan Flood se nakloní blíž a hlas se mu svírá odporem. „Rojily se kolem ní. Z Ruth nevyšla ani hláska. Pusu měla dokořán, jako by křičela, ale dovnitř a ven lezly jenom vosy.“

„No nazdar,“ zašeptám.

„Vosy se začaly rozlezat, pokrejšovaly ji jako tlustá vrstva, vrtěly se a hemžily. Zakrátko z Ruth zbyl jenom drobouček natažený

prstík.“ Pan Flood napodobí sestřin postoj svým starým prstem s rohem místo nehtu.

Zarazí mě, že je naprosto přesvědčivý, bledé oči mu přetékaají citem a čelisti se mu třesou.

„A pak jsem, s pomocí Boží, začal jednat, Drennanová. Popadl jsem rákosku a začal jsem z ní ty mrchy otloukat. Ostatní se s hrůzou dívali zpoza zdí a příkopů. Ale já jsem neustoupil, chránil jsem si paži obličej a tloukl jsem ty vosy tak dlouho, dokud Ruth nepřepadla a paní Clancyová nepřiběhla s křikem na dvorek.“

Přejeďe si rukou po čele a zachmuří se. „Pan Clancy se mě snažil odtáhnout a paní Clancyová se pokoušela zakrejt Ruth příkrývkou, ale já jsem pořád máchal rákoskou.“

Uvědomím si, že svírám štětku na záchod. Položím ji zpátky na zem.

Pan Flood se na mě vážně dívá. „A pak, a to přísahám před Bohem, se všechny ty potvory najednou zdvihly jako jeden velkej nepřičetnej oblak a s bzukotem odletěly přes pole. Odhodil jsem rákosku a přehodil jsem si Ruth přes rameno. Vůbec jsem o tom nepřemejšlel a odnesl jsem ji k posvátný studni.“

„K posvátný studni?“

„Bylo to koryto pro koně u cesty z města, ale povídalo se, že má určitou moc.“ Pohlédne na mě. „Bůh žehnej Irsku za starých časů: když se v čajovém šálku nahromadila voda, říkalo se, že je léčivá. Naše studna zase uměla léčit krtici.“

„Krtici?“

„Osm kilometrů od nás podél pobřeží byl zase rybník, kterej ulevoval při zánětech hlitanu. Rozběhl jsem se po cestě, hodil jsem to děcko do vody a držel ho pod hladinou.“ Zamračí se. „Pokud tou dobou ještě měla oči, tak jsem je neviděl. Celej obličej měla na kaši, byla to jedna velká změt vosího jedu. Její malá ručička pořád vyplouvala z vody, jako by na mě mávala, ale já si byl jistě, že je po ní.“

Pan Flood pozoruje špačka cigarety, kterého zapomněl v prstech. Vytáhne zapalovač. „Svatý ale toho dne naslouchali a voda v tom korytě byla vážně zázračná. Zdvihl jsem Ruth z vody, ona se zhluboka nadechla a začala natahovat. A já uviděl, že na sobě

nemá ani fliček. Ani jedno žihadlo. Ani modřinu. Stáhl jsem jí šaty a otáčel ji před sebou pořád dokola. A ona se klepala zimou a otáčela se: dokonalý neposkvrněný děvčátko.“

„Svatá Gobnaita,“ zamumlám.

Půvabná sv. Gobnaita s plavými vlasy a klidnou tváří, oděná ve zlatém rouchu s korunou. Usmívá se na přátelskou včelku, která se jí usadila na prstu. Rozhlédnu se kolem a napůl očekávám, že uvidím světici opírat se o umyvadlo, ale samozřejmě tam není. Do tohoto domu by žádný rozumný svatý nevkořčil.

Pan Flood se zamračí. „Cože?“

„Ta svatá, co vám naslouchala, to byla svatá Gobnaita. Sice má na starosti včely, ale s vosama by si určitě poradila taky.“

Pan Flood se tváří zmateně. Vhodila jsem mu do příběhu oblázek, který vytvořil kruhy na hladině a zamlžil mu obraz.

„Takže Ruth to přežila?“ zeptám se.

Přikývne. „Ale už nikdy nebyla jako dřív. Změnila se. Začala si mluvit sama pro sebe.“ Obdaří mě zvráceným úsměvem na půl úst. „Tvrдила, že mluví s mrtvejma.“

„S mrtvejma?“

Nádržka zvučně zaklokotá.

Pan Flood roztěkaně vzhledne. „Máma ji vzala za knězem a táta nabízel, že z ní vytluče duši, ale Ruth švitořila dál, dokud jsem si ji jednou neposadil vedle sebe a neřekl jí, že pokud se chce dožít konce dětství, musí si ty své schopnosti nechat pro sebe.“

„A poslechla vás?“

„Poslechla. Od toho dne, kdykoli to na ni přišlo, vyplížila se ven a šeptala si s kůlem v plotě. Takže to svým způsobem všechno dobře dopadlo.“

„Svým způsobem,“ zopakuju po něm ploše.

„Nejvíc se jí ale proměnily oči a to Ruth zakrýt nemohla.“ Usměje se na mě. „Prozářil je takovej žalostnej lesk, tragickej třpyt. Ty její oči byly jako perly.“

Hluboko ve mně se cosi pohne, je to hbité a nedobré jako starý had obracející se v písku. Zadrhne se mi dech, zasáhne mě to přímo do živého.

Udržuju lehký tón. „Takže ne jako kaštany?“

Panu Floodovi se v očích usídlí vzdálený pohled. „Víte, jak vznikají perly? Do škeble, do jejího nejměkčího místečka, se dostane droboučké zrnko písku.“ Stočí si konečky prstů do dlaně. „A škeble si to dráždidlo pokryje povlakem, aby bylo hladký a ona ho dokázala snášet.“

Nedokážu odpovědět.

„Perla je taková věčná slza,“ zašeptá. „Zavinutá rána.“

Cívím na něj.

„A stejně tak se ty nejkrásnější oči vidí u ženskejch, který si v životě něco vytrpěly.“ Usměje se. „V jejich zářivým středu leží bolest. A jak jsem řekl, Drennanová, vy máte krásný oči.“

Nádržka napjatě zabublá a já si připomenu, že tenhle stařec nemá ani ponětí, jaká bolest leží v mém zářivém středu. K čertu s jeho sněním, dloubáním se do dlaně a šeptanými nesmysly, ten chlap vůbec netuší, co říká.

„Držte se příběhu, pane Flood,“ vybidnu ho.

Přimhouří oči. „Ale vy máte lepší příběh...“

„I kdybych měla, vám ho vykládat nebudu.“

„Na to máte plný právo.“ Usměje se. „Takže kvůli mně se Ruth ocitla na pokraji smrti, byla zachráněna, naučila se nechat si svoje potrhly zvyky pro sebe a vyšla z toho všeho jako mnohem větší krasavice.“

„A kvůli vám v první řadě spadlo to hnízdo a ty vosy ji málem zabily.“

„Špatný věci se prostě dějou. Navíc Ruth předpověděla, že se ožením s Mary.“

Nádržka ožije radostným výtryskem vody. Pohlédnu na ni.

„S vaší ženou?“

Pan Flood přikývne. „Ale aby na to přišla, na to Ruth ani nepotřebovala prorockýho ducha.“

„A proč ne?“

Pan Flood zaváhá. „Mary měla ohnivý vlasy jako podzimní zapadající slunce. Byla to sedláková dcerka, ale jako zrozená pro přijímací salon panskýho domu. Jednoho by ani ve snu nenapadlo, že to není vznešená dáma, královna, trojská Helena.“

„Nejspíš jste ji moc miloval.“

Ztuhne. „Vážně?“

„Musí vám chybět.“

Stáhne obočí k zlostně planoucím očím. „Opravdu?“

„Už nějakou dobu žijete sám, že jo?“

„Přečetla jste si vůbec ten zavšivenej plán péče?“ Pan Flood nasadí zuřivý zpěvavý tón. „*Pan Cathal Flood, umělec na penzi, inženýr a obchodník s kuriozitami, žije sám ve své rozlehlé viktoriánské vile, požívající druhý stupeň památkové ochrany.*“

„Ale máte přece syna. To pro vás musí být jistá útěcha.“

„Co vy víte o mém synovi?“

„To, co jsem si přečetla v plánu péče.“

Pan Flood se odmlčí, jeho obličej je alegorií zhnusení. „Vyklopte to.“

„Dr. Gabriel Flood přednáší na vysoké škole drama a divadlo a je aktivním členem Společnosti pro sborový zpěv ve West Ealing.“

„Dr. Gabriel Flood je podle hnusák.“

Zamračím se. „A velice si přeje, aby jeho otec i nadále sídlil v Bridlemere a dostalo se mu nejlepší možné péče, zatímco se čeká na to, až bude pan Flood přijat do odpovídajícího domova s pečovatelskou službou.“

Pan Flood se kysele usměje. „Což se ukáže jako náročná věc, protože pokud ho někdo přestěhuje do domova s pečovatelskou službou, vyhrožuje ten starej mizera potížema apokalyptickéjch rozměrů — protestama za použití výkalů, žhářstvím a zkázou.“

„O tom se v plánu péče nic nepíše. Takže vy se nechystáte stěhovat do domova s pečovatelskou službou, pane Flood?“

„Dokud mám díru v řiti, ani náhodou,“ odvětí.

Vrhne po mně nenávistný pohled a v sérii křečí rozvine svoje končetiny. Namáhavě se postaví a znovu do sebe seskládá kosti a klouby. Navrch posadí velkou kymácející se hlavu, které vévodí čelist s výraznými klouby a zamračená obočí.

Když to vyslovím, je už v polovině chodby.

„Váš syn pro vás určitě chce jen to nejlepší, pane Flood.“

S pozoruhodnou rychlostí překoná jedním velkým rozmazaným skokem podlahu i práh a je zpátky u mě.

Když se napřímí, je jeho výška ohromující.

Vypadá jako obří dlouhý luk: vyšponované tělo, každá šlacha se chvěje napětím. Ukáže na mě a šíp jeho ukazováku mi míří mezi oči.

„Je to hajzl,“ sykne.

Vycouvá z místnosti a pořád ukazuje, pak svěsí paži a vyrazí chodbou pryč. Za ním se sesouvají a hroubí haldy odpadků.

Napadne mě, jestli bych neměla vzít nohy na ramena. Posadím se na záchod, abych si to promyslela, na nohy se ještě nemůžu tak docela spolehnout. Trubkami nad mojí hlavou proudí voda a v nádržce se najednou nashromáždí záplava, jako by nádržka čekala se zatajeným dechem. A pak se stane následující, v tomhle pořadí: dveře na záchod se s prásknutím zabouchnou, v hlubinách nádržky se ozve hluboké zaúpění a na podlaze se sama od sebe rozmotá role toaletního papíru.

Pohlédnu na bezrukou a beznohou Barbie. Navzdory okouzlivému úsměvu se tváří vyděšeně.

Přejdu místnost — skoro běžím — vezmu za kliku a zjistím, že je zamčeno.

Světla na stěnách náhle zaplanou wolframovým jasem. Chvilí prudce hoří a pak pohasnou.

Čekám, v dlani stále svírám kliku a srdce se mi třepotá. Zděšeně si v duchu opakuju krátké číselné řady, vzestupně a sestupně.

Vysoko na stěně začne poklop staré nádržky poskakovat jako poklice na hrnci s vroucí vodou. Nádržka přetéká. Poté se ozve koncentrované syčení podobné přetlakové písni parního vlaku. Ze spojů potrubí několikrát vytrysknou proudy vody. Přitisknu se ke dveřím. Od cisterny se vzduchem nesou oblouky vody a padají k zemi. Řítí se vpřed a pak se zhroutí, svíjejí se a padají jako upuštěné švihadlo.

Voda v záchodové míse se začne bouřit.

Pak se přidají i kohoutky umyvadla: s kovovým skřípěním se otevrou a zvracejí vodu. Za chvíli je umyvadlo plné a voda z něj přetéká na podlahu.

Pozoruju, jak se z hlubin umyvadla vynoří lahev od mléka. Ze všech možných věcí je to právě lahev od mléka. Pluje po hladině v pomalých kruzích, jako by si byla plně vědoma svého nevysvětlitelného zjevení na scéně a čekala, až se obecenstvo zorientuje. Pak v kaskádě vody s rozhodností překoná okraj umyvadla, sklouzne po mokřém linoleu a jemně narazí do podrážky mojí tenisky.

Přívál vody ustane stejně náhle, jako začal. Poslední výtrysk z nádržky dopadne a kapky se rozprsknou po linoleu. Umyvadlo se vyprázdní.

V místnosti zavládne ticho, až na občasně stydlivé ukápnutí, kajicné zabublání a zakřiknuté šplouchnutí. Jako by se potrubí stydělo za svůj výbuch.

Dveře na záchod se otevřou.

Je to staromódní lahev od mléka, špatně uzavřená staniolovým víčkem přilepeným páskou. Je prázdná — až na fotografii uvnitř. Usuším si ruce, otřu lahev a vytáhnu fotografii.

Dvě děti držící se za ruce stojí vedle zdobné kašny. Kamenná nymfa uprostřed fontány je pozoruje s ospalou zvědavostí a předstírá, že naslouchá šumění svojí mušle. Zdá se, že voda v jejím rybníčku je pevná a tmavá. Z několikavrstvých obrub visí ramouchy. Větve keřů v pozadí jsou omrzlé a holé.

Chlapec se kaboní do objektivu. Není mu víc než čtyři roky, má průsvitně bílý obličej a lesklé, kaštanově hnědé vlasy.

Holčička je vyšší, nanejvýš sedmiletá, a nemá tvář. Místo obličej má spáleninu, která prohořela fotografií skrz naskrz. Okraje se roztekly a ohnuly se, šrám jako od cigarety.

Jako by mi po hlavě pochodovala armáda pavouků. Už jen proto, že tu věc držím v ruce, si připadám prokletá. Zahod' to, nabádám sebe samu.

Ale neudělám to. Dívám se na jemné kudrnaté vlasy obklopující místo, kde by měla být dívčina tvář: jsou to rezavě červené vlasy, nepřírozně zářivé, zezadu prosvětlené zapadajícím zimním sluncem. Podívám se na dívčiny lakovky, nohy v punčocháčích s červeným vzorem a námořnický kabátek. Palce jejich nohou se dotýkají. Musela si šlapat na špičky.

Otočím fotografii. První slovo je přeškrtnané sérii hluboce vyrytých křížků — takových, co se píšou místo polibku. Popisek říká:

XXXXXXXXX a Gabriel, Bridlemere, 1977.

Moře vyplavilo na mém pobřeží artefakt, který mi zaklepal na dveře.

Proč připlul zrovna k mému břehu?

Moje pobřeží je zvláštní nehostinná krajina. Je nevábné, lemované skalami, a vládnou mu podivné, neproniknutelné proudy.

Jiný člověk v jiné době vkládal víru v neznámo — ve mně, dosud nespátranou. Ten člověk stočil dopis, zazátkoval lahev a doufal, že jeho zpráva k někomu doputuje. Někdo vyslal signál a já ho přijala.

Bylo by neurvalé odhodit fotografii zpátky mezi další věci vyplavené mořem a nechat ji, ať ji najde někdo jiný?

Odvážila bych se toho? Ze vši té šílené šlichty věcí mi dům vybral právě tohle.

Fotografie mi leží v dlani a v rozích se stáčí jako červená celofánová rybka, kterou si člověk položí na dlaň, aby mu předpověděla budoucnost. Tohle nevěstí nic dobrého, tím jsem si jistá.

Rozhlédnu se kolem. Vidím nasáklé smetí, promáčené stěny a z rohu mě pozoruje bezruká a beznohá Barbie s povytaženým obočím. Její fuchsiově růžové rtíky říkají jediné slovo. *Uteč.*

Kapitola 2

Ale já nikam neuteču. Vydám se do kuchyně, zavřu za sebou dveře, zajistím je židlí a vyberu si litinovou pánev na smažení. Potězkám ji v ruce a položím ji na stůl s umakartovou deskou, abych ji měla při ruce.

Moje profese mě zavazuje, že musím panu Floodovi připravit výživnou večeři. Teprve pak můžu utéct.

Dnes bude mít hovězí nákyp s ledvinkami a brambory a jako zákusek želé s mandarinkami. Renata Sparksová, moje domácí, mě ponouká, ať si strčím peníze pana Flooda do kapsy a servíruju mu psí žrádlo a keksy. Já jí oponuju, že když každé ráno najdu čistý talíř, naplňuje mě to profesionální pýchou. A krom toho už starý pán vypadá mnohem méně děravě: pořád je sice vyzábělý, ale už nemá tak zapadlé oči. Renata se mi směje svým nosovým smíchem.

Před útekem musím také ještě nakrmit jeho smečku koček.

Všechny jsem je pojmenovala podle význačných spisovatelů. Hemingwayovi chybí kus ucha a dokáže strhujícím způsobem mňoukat, Barbara Cartlandová je společenská peršanka se splenou srstí na zadku a Burroughs, zarputilý a záłudný, podezíravě syčí z rohů. Kočky se pomalu učí přijít na zavolání, proplétají se mi mezi nohama a obdařují mě dýmějovými konstelacemi bleších kousanců.

Jednou nebo dvakrát se zastavím, protože slyším něco u dveří: slabý výkřik a škrábání, za které možná nemohou kočky. Jednou nebo dvakrát sáhnu po pánvičce. Ale ukáže se, že to nic není. Daleko od tísnivého záchodu pod schody si připomenu následující:

1. Existují věci mezi nebem a zemí, které se vymykají našemu chápání, ale jen zřídka používají takhle přímé nebo srozumitelné metody.
2. Bibino zřeknutí se právní odpovědnosti jsem sice pořádně nečetla, ale kdybych dávala lepší pozor, všimla bych si těchhle slov: *razie městského úřadu, nášlapné pasti, důmyslné mechanismy, policejní varování.*
3. Rychlé reakce a těžké kuchyňské náčiní mohou zvrátit i ty nejzoufalejší situace.

Snažím se udržet klidné, pravidelné tempo, umyju nádobí, obléknu si bundu a zamknu za sebou zadní dveře. Potlačím nutkání dát se do běhu a nevzrušeně projdu po zahradní cestičce. Když poklidně a spořádaně dospěju až k brance, pogratuluju si a vyjdu na ulici.

Zhluboka se nadechnu.

Tady cítím pod nohama jistý povrch chodníku a nic se nevzdouvá ani nikam nepeláší. Tady vdechuju prosté, nekomplikované pachy: smrad autobusových zplodin, slábnoucí závan cigarety. Není to hutný, prudký, mysl drtící a žaludek zvedající puch odpadu nahromaděného za desítky let, nemytého starce, stovky koček, jejich výkalů a plodných trosek zahrávající zahrady.

Je zvláštní, jak se lidé a pečovatelé dokážou přizpůsobit. První den jsem měla dojem, že mi odér obydlí pana Flooda utrhne hlavu. Na konci směny, když jsem u toho dýchala ústy, jsem už dokázala pozřít šáteček s fíkovou náplní.

Ale nezvykla jsem si na znepokojení, které mě pronásleduje, když jdu na autobus do práce, ani na zlověstné tušení, které narůstá, když vycházím ze zastávky, ani na hrůzu, která mě zaplaví, když překročím práh domu pana Flooda.

Ohlédnu se na Bridlemere od branky. Z ulice vypadá jako tmavě zelená stěna, jako les cypřišů, který vyrostl kolem zámku Šípkové Růženky.

Dovnitř se teď dá dostat jen zadní brankou, kolem satelitních městeček tvořených kůlnami a rozpadajícími se boudami. Po cestě lemované rozebranými bicykly, vyvrženými matracemi a opuště-

nými autobateriemi. Když sejdete z cestičky, měli byste údajně najít obezděnou zahradu, domek, který sloužil k uchování ledu, studnu a obydlí vrátného se sloupkovými okny. Když se budete držet pěšinky, dojdete k zadní části domu a po pravé straně uvidíte zimní zahradu. Je to miniaturní skleněná katedrála, samé špičaté fiály a oblouky. Skleněné tabulky jsou zamřené spirálami zaschlého vápenného roztoku a porostlé mechem. Okna v přízemí jsou zakrytá: buď okenicemi, nebo novinami nalepenými do výšky člověka. K zadním dveřím vede kovové schodiště a za nimi se nachází kuchyně, umývárna nádobí s přípravnou jídlá a spižírna.

Dům má čtyři poschodí a na tom posledním se nachází belvédér, dlouhá prosklená galerie — kdybych se tam někdy vypravila, viděla bych z ní na celý Londýn. Viděla bych z ní špičky křídel letadel přistávajících na letišti Heathrow nebo stěžně lodí v Greenwichi. Viděla bych z ní výměnu stráží u Buckinghamského paláce nebo nánosy holubího trusu na Nelsonově pomníku.

Nalevo od domu se táhne úzká pěšinka pokračující až k přední části pozemku, kde lze mezi vzpurným podrostem a kvasícími pytli s odpadem rozeznat přízrak příjezdové cesty. Cesta tvoří kruh kolem kašny, kde chřadne nymfa s mechem v puklinách.

Místo, kde v roce 1977 stály dvě děti, jedno s obličejem a jedno bez něj. (Zkontroluju tašku. Fotografie tam pořád je, srolovaná a prozatím uložená zpátky v lahvi).

Nymfa si stále drží u ucha mušli a předstírá, že poslouchá. U nohou jí skotačí kamenné ryby s vypoulenýma očima a ve vodě zhoustlé řasami připomínající bahnitou polévku se pohybují hrozivá rybniční stvoření. Nymfa malátně pohlíží směrem ke krytému vchodu do domu, jako by čekala, že obyvatelé vyjdou ven, což neudělají, protože vstupní dveře jsou zamalované barvou. Když vyjdete po širokých plochých schodech a pokusíte se podívat dovnitř otvorem na dopisy, zjistíte, že to nejde — je zatlučený.

Světlo na Bridlemere má v sobě cosi podvodního, nazelenalý odlesk z lesa listoví obklopujícího dům. Mění se tam i zvuk, hluk utichá, takže lomoz dopravy zvenku dovnitř téměř nedoléhá.

V Bridlemere se ozývá jen pozvolné dosedání odpadků a řapot kočičích tlapek, a když pan Flood zrovna neřve z plných plic, jsou tam slyšet jemné zvuky jeho pohybů nebo ticho jeho nehybnosti. Občas se ozve jakési tlumené šustění, jako šepot. Jako když vítr rozfouká štos papírů, jako vydechnutá modlitba, uspěchaná a zoufalá, vyřknutá těsně z doslechu.

V Bridlemere čas váhá a ustupuje, kašle a šourá se. Tady beze slova zahrávají dějiny a elegance zdvořile chřadne.

Navzdory tomu všemu však tenhle tichý dům není klidný, protože v něm na člověka doléhá pocit, že je sledován a že by se měl mít na pozoru, pocit nestálosti a neklidu. Jako by vaše kroky provázelo ještě něco jiného než kočky, jako by vás při práci sledovaly bezejmenné oči.

V Bridlemere věci mizí a samy od sebe se objevují na jiných místech. Položíte si náramkové hodinky na parapet a pak zjistíte, že visí na háčku na kredenci. Otočíte se zády a čajová konvice, kterou jste nechali na stole, se ocitne na polici ve spížárně.

V Bridlemere se kočky lekají a zničehonic syčí, uhánějí chodbou s naježenou srstí na krku a sklopenýma ušima. Nebo se o něco otírají v místech, kde je jen vzduch, a předou.

V Bridlemere tkají pavouci sítě jako mistrovská barokní díla. Visí po celém domě jako šifrovaná varování.

Ale neměla bych se nad tím pozastavovat.

Sam Hebden, zkušený pečovatel, se nad tím nepochybně pozastavoval, a právě proto mu sídlo Bridlemere pocuchalo nervy. Pokus pana Flooda napadnout pečovatele hurlingovou pálkou už byl jen poslední kapka, napřed se Samovi dostal na kobyliku samotný dům.

Sam Hebden byl vyzbrojen diplomem v oboru sociální práce a zvláštní kvalifikací pro řešení konfliktů u seniorů. Nepotřeboval zasvěcení do případu, na zhodnocení rizik pohlédl jen letmo. Pracoval sám. Někteří říkají, že Sam byl vysoký muž s drdolem jako samuraj. Jiní tvrdí, že jezdil na ducati a měl na krku vyteťovanou kobru. Pravdou zůstává, že ho viděla pouze Biba, která jeho jméno vyslovovala tiše a s těžko potlačovaným vzrušením.

Sam byl lidským ztělesněním úspěšně vycházejícího plánu péče. Byl nedotknutelný.

Pak přišel na Bridlemere.

A poté zmizel.

Možná že nasedl na motorku a zamířil domů. Nebo ho třeba zadrželi v místním zařízení pro duševně choré, u úst se mu tvořila pěna a křičel něco o haraburdí vybaveném schopností vnímat.

Kdoví?

Neměla bych osud Sama Hebdena zlehčovat. V Bridlemere člověk zakouší pracovní podmínky, jaké nezažil nikdo od dob sociálního reformátora Charlese Bootha. Celé dny uvězněný v labyrintu odpadků s labilním starým maniakem, který má sklon začít se znenadání stavět na zadní, samá cvakající protéza a břicho poseté plivanci. Soudě podle dneška, mohl by mě navzdory věku při svojí rychlosti a svých dlouhých nohách ve vteřině dohonit. Mojí jedinou obranou je neustálá bdělost a odhodlání kopnout osmdesátníka rovnou do řiti.

Když zavírám branku, zahlédnu v zahradě náhlý pohyb. Zpoza křoví se vynořuje pan Flood s vystrčenou bradou. Potutelně se dívá k zadním dveřím a kulhavým krokem kráčí po cestě, v ruce drží provaz a kuchyňský zvon. Blahořečím všem svatým, že jsem se dostala ven živá.

Neděkuju konkrétně sv. Dympně (patronce rodinné harmonie, šílenců a dětí na útěku z domova), třebaže na mě čeká za branvou, jako téměř každý den, a matně se mihotá. Okusuje si konec copu, který jí visí pod závojem. Dělá to vždycky, když se nudí, a vypadá díky tomu hloubavě a na konci neviditelných vlasů má ostrou špičku. Sv. Dympna mě zahlédne, vykulí oči v hraném údivu a ironicky se pokřížuje. Na pozadí zelenajícího se živého plotu obklopujícího Bridlemere září a vypadá krásně. Vždycky ji malují s plavými vlasy, ale ve skutečnosti je to bruneta. Velmi se podobá mladé Kate O'Marové, jenomže je průhledná a unavená životem (což je pozoruhodné vzhledem k tomu, že Dympna byla ve čtrnácti letech zasvěcena Kristu a v patnácti už byla mrtvá).

Nevšímám si jí v naději, že by se mohla prostě rozplynout, ale ona si podkasá šaty a vleče se za mnou. Slyším tiché pleskání a šourání jejích sandálů. Podle zvuku vím, že nasadila svůj znuděný krok.

Sv. Dympna do Bridlemere nevkročí. Odmítá jít dál než k branice. V minulosti se takhle zasekla jediné při návštěvě Národního muzea voskových figurín v Dublinu. Prohlásila, že je to na ni příliš pohanské, u všech ďasů, a že dovnitř za žádnou cenu nepůjde, třebaže hrozně chtěla vidět figuríny Wolfea Tonea a Éamona de Valery. Vyletěla na střechu muzea, čekala tam ve společnosti holubů a posílala na hlavy návštěvníků neviditelné plivance. Tváří v tvář Bridlemere přimhouří sv. Dympna oči a nasává vzduch přes zaťaté zuby, jako instalatér proklínající porouchaný bojler.

Cestou na autobusovou zastávku se po ní ohlédnou. Líně prochází mezi sportovními kočárky a popelnicemi. Namíří si to přímo ke každému chodci, aby skrže ni musel projít. Vidím, jak se všichni otřesou a rozhlížejí se, jako by jim někdo právě přešel přes hrob. Není to příjemný pocit. Sama jsem to zažila.

Na zastávce mě sv. Dympna dožene a odrhne si závoj. „O co jde?“ ukáže na moji tašku. „Co tam máš?“

„Na záchodě v přízemí se vyplavil vzkaz v lahvi. Za podivnejch okolností.“

Sv. Dympna se zamračí. „Nech to plavat.“

„Bylo to skoro, jako by tam strašilo.“

„Nech to ksakru plavat.“

Sv. Dympna, to je plno řečí, samé tmavé mrkající oči, spravedlivé meče, truc, vztek a výzvy. Pod touhle maskou ji však děsí všechno, co vybočuje z normálu, co je příliš všednodenní, ubohé nebo nepříjemné. Děsí ji smrt a stejně tak lidé, kteří jsou smrtelně nemocní, nahlas pláčou nebo mají deprese. Sv. Dympna se bojí tmy a uzavřených prostorů a sotva se odváží vstoupit do výklenku. Vlastně nemá ráda nic moc jiného krom hry na dudy, příběhů o sobě samé a sprostých limeriků.

„Mám dojem, že mě ta práce možná zabije,“ prohodím, spíš sama k sobě než k ní.

„Práce může bejt nadmíru nebezpečná.“ Sv. Dympna zavře oči.
„Plodí zklamání, plicní poruchy, nudu, stres, pocit marnosti, sebevraždy, srdeční choroby, ztrátu iluzí, cukrovku a infarkt.“

„A jak to víš?“

Pokrčí rameny a dál má zavřené oči.

„Takže jsem na Bridlemere v nebezpečí?“

Sv. Dympna otevře oči. „Jak to mám krucinál vědět?“

Mlčky čekáme na autobus.

Když sv. Dympna znovu promluví, její hlas zní unaveně. „Myslíš pracovní, nebo duchovní nebezpečí?“

„Obojí. Jedno i druhý.“

„V tomhle baráku?“ našpulí Dympna pusou. „Co bys asi tak řekla, ksakru.“

„Takže bych měla odejít?“

„Jak chceš. Já bych tam nezůstala ani za celý království nebeský.“

„Proč?“

Sv. Dympna zaváhá.

„Co tam je? Duchové? Démoni?“

Obrátí oči v sloup. „Nic takovýho neexistuje.“

„Takže v domě je jen starej známej pan Flood a jeho kočky?“

Sv. Dympna mlčí.

„No tak, něco mi naznač,“ pobízím ji. Poklepu na tašku. „Ta fotka...“

„Ani se na to neptej, himlhergot.“

Chvíli stojíme mlčky.

„Vypadají jako sourozenci.“ Sv. Dympna pokyne směrem k mojí tašce.

„A to víš odkud? Jedno z těch dětí nemá obličej.“

Sv. Dympna se postaví do cesty muži v laciném obleku, který nese igelitovou tašku. Muž skrze ni projde a znejistí, jako by zakopl o prasklinu v chodníku. Rozhlédne se kolem a letmo na mě pohlédne očima lovné zvěře. Pak vyrazí dál a svírá tašku o něco pevněji.

Sv. Dympna se tváří potěšeně. „Pozná se to podle toho, jak stojí, když se fotí, abys věděla.“